

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Fedák Sári beszámoló arról, hogy mi történt voltaképpen a Broadway-n*

Forrás:

Ar Újság

Bm

1924. 12. 14

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Fedák Sári

Idő

"1924"

Személy

Közp. 1

FEDÁK SÁRI BESZÁMOL ARRÓL, HOGY MI TÖRTÉNT VOLTAKÉPEN A BROADWAY-N.

LEVELET KÜLDÖTT AZ „S. S. BAVARIA“-VAL AZ UJSÁGNAK, A NEWYORKI RICHMOND-HOTELBŐL.

MILYENEK AZ EMBEREK? JÓK, VAGY ROSSZAK? — AKINEK MINDIG ELŐLRŐL KELL KEZDENI.

Ismétlően irtunk Fedák Sári nagy pöréről az ő amerikai managerjeivel. A művész maga is küldött erről részletes sürgönyt, melyet mintegy két hét előtt közöltünk. E sürgönyét most egy levéllel egészíti ki, melyet lapunk színházi rovatának szerkesztőjéhez intézett. Azóta a művész, aki már ismét

fellépett a newyorki Manhattan-operaházban, ahol igen nagy sikere volt és ugyanannak a színpadán bucsuzik holnap, vasárnap este az amerikai közönségtől, hogy a karácsonyi ünnepekre hazajöhessen.

Fedák Sári levelét, amelynek minden sorából az ő erős egyénisége sugárzik ki, itt adjuk:

*Richmond Hotel.
Newyork.*

1924. XI. 25. Éjjel.

Kedves barátom! Csak röviden, mert éjjel van és holnap szerdán megy egy nagy hajó, hát sietek, hogy le ne maradjak. Remélem, sürgönyömet már megkaptad. Mégis irok neked, igaz, hogy megint csak sürgőnystilusban. És itt küldöm neked az amerikai lapokat, ezekből megtudsz mindent. Ez az igazság. Megint ugyanaz történt velem, ami már annyiszor. Másoknak akartam segíteni és hátulról leszurtak. Tiszta szent szívvel csináltam valamit, amiért bevették a fejemet. Ami itt történt, az a legnagyobb rablótörténet s ha egyszer megírom, sokkal nagyobb sikerem lesz vele, mint bármivel volt életemben.

Ez a két egyén, Vajda Dezső és Hodossy Ernő a turné végével feljöttek hozzám és azt mondták, egy centet sem fizetnek, mert nem volt üzlet. *Ötvennyolcezer* dollárt számoltak el, nem nekem, mert én kirugtam őket, hanem az ügyvédemnek. Itt kellett maradnom, mert én nem mehetek el innen és nem érkez-

hetem meg, mint megvert hadvezér. Ez fiatal! Arra számítottak, hogy dühömben elutazom. Arra nem számítottak, hogy ittmaradok és az egész világ, mint egy ember áll mellettem és hogy az ügyvédemet Adolf Zukor és Guibert Miller és Leo Ditrichstein választják meg. Ordítva követelik, hogy játsszam. Egy színésznőnek csak a színpadon van igaza. Én tehát megint odaállok a népem elé, akik mindig velem voltak, mióta élek. És lesznek.

A guzság, amit csináltak, egyszerűen egetverő. A pénzbeli része nem fontos. Nekem már annyi pénzem volt és annyi nem volt és annyi nincs és annyi lesz, hogy ez a része — bágatell. Az emberi része megdöbbentő. Azt hiszen csak vadállatok ilyen elszántan szívte-
lenek! A legszomorubb az egészben a három pesti fenomén, akiket barátságból kihoztam, hogy megmutassam nekik Amerikát.

Aznap, amikor engem egyetlen fillér nélkül hagytak és kölcsönpénzből kellett ebédelnem, ők a legpokolibb nyugalommal elszereződtek ugyanahhoz a Vajdához, aki engem egyszerűen leszurt, de előbb megásalta a siromat, mert dolgoztatott velem, mint egy barommal. Csak én nem olyan könnyen pottyank bele a megásott sirba. Volt már rá esett, hogy más esett bele.

Meg voltam dermedve az emberektől. Most már elmúlt. Jó kedvem van, dolgozom és elolvadva élvezem — az embereket. Mert nem igaz, hogy rosszak. Mert jók és meghatók és egyszerűen fantasztikus, amivel körülvesznek. És én 7-én (azóta már beszámoltunk Fedák Sári új és nagy sikereiről a newyorki Manhattan operaházban. A szerk.) megint kimegyek eléjük és éneklek a Leányvásárban a — tengerész indulót. Hogy velem mik történnek, az valami nagyszerű!!! Közben folyton meg vagyok hívva. De úgy, hogy három helyre egy

este. A legnagyobb amerikai élet közepében vagyok. El vagyok szédülve tőlük. Teljesen megtanultam angolul, úgy hallgatnak, mint egy prófétát. Furcsa vagyok nekik és érdekes. Iszonyuan imponál nekik a Manhattan rengeteg embere és 7000 dolláros bevétele és a lelkesedő tömeg. Teljesen mellékfoglalkozásom a két Broadway-haramiával törődni. Az nem is fontos. Egy a fontos: nem szabad elutazni, csak úgy, ha ordítanak utánam. Mert én ide vissza akarok jönni és fogok is.

Jelenleg meg vagyok hiva, mint vendég. Élek, mint egy főhercegnő és egy *abszolút* ember áll mellettem, mint barátom. Az övé ez a hotel is és van neki még öt és hívják Görög Rezsőnek és már teljesen elangolosodott és olyan, hogy sirni kell, ha irok róla.

Irének telefonálj a lakásomra, ne aggódjon és senkise aggódjon. Ültem én már börtönben is, öltem már embert is és úgy dobták a sarat a pofámba, hogy megállt tőle a szivverésem. Ez mind nem baj. Ez mind szerencse. Ettől virít még az a rengeteg virág, amit még felém dobálnak. Ilyen dolgoktól lesz az ember egy *nagyon* mélyjárata nagyon nagy színésznő. De olyan nagy, akit mutogatnak.

Az a magas létra, amelyen még fel akarok menni, meredek. Egész fel akarok menni a legmagasabb régiókba, ahol már nincs egyetlen hangos szó sem és szelid a mosoly. Viszont ennek ez az ára az egész világon.

A szobám tele van azokkal a virágokkal, melyeket Éve le Gallienne küldött. Angyal.

És most szervusz! Köszönöm a kedvességét. Aki Pesten bánt — hát Istenem!? Majd kisül a vallatásnál.

Öllek és hálásan üdvözöllek Emilkém.

Zsazsa.